

Пѣсенъта на славейчето.

рѣзъ единъ хубавъ майски
день, заедно съ изгрѣвътъ
на слънцето, цѣвна киче-
стата червена роза.

Дѣцата се събраха въ
градината, гледаха черве-
нитъ рози, радваха се, пѣ-
яха и играяха. Пѣснитѣ имъ

се носѣха надалечъ . . .

Тѣмъ имъ бѣше весело и драго сега, и
тѣ не искаха да си спомватъ за лошата, сту-
дена зима.

Но ето, изведнѣжъ прилетя надъ гради-
ната малко сивичко славейче, и кацна на
една тънка розина вѣйка.

То запѣ:

„Милички, весели дѣца! Простете ми, за
дѣто ще разваля вашето веселие. Моята пѣ-
сенъ ще бѣде тѣжна, дѣчица: ще ви попѣя
за зимата.

„Виждате ли хе-е тамъ онази ниска, бѣдна
кѣщица! Тамъ живѣе една майка, която е
облечена въ черно и единъ баща, който по-
стоянно пѣтува.

„Зимасъ, въ най-дебелия снѣгъ, тукъ
умрѣ едно хубавичко, миличко момиченце,
сѣщо като васъ.

„А какъ умрѣ то, дѣчица? — Ето какъ:
то живѣеше заедно съ баща си и майка си.
Тѣ го много обичаха, а и то тѣхъ не по малко.